

1

De bon matí la nostra alçària proclama des d'un punt de vista geomètric que ja ens hem desvetllat. La mobilitat eficaç dels gestos informa qui vulgui assabentar-se'n que ens disposem a actuar. El ritme pausat de les passes recalca que cap frenesí extemporani ens distreu. Entrem a la cambra íntima i gargaritzem, per tonificar i amorosir la veu, fins que ens agafa el timbre característic. Ens considerem autoritzats sense restricció de cap mena a projectar un raig d'aigua sobre qualsevol part del cos. Ens podem remullar, ensabonar i esbandir. Cap gest no ens és interdit. Cap flexió. Cap torsió. Depenem només de la nostra traça com a faquir per recargolar-nos un peu, o una mà.

Ens vestim sense presses. Agafem la roba d'un calaix, del penja-robes, de sobre la cadira o del terra, sense més explicacions. I abans de posar-nos-la, si ens ve de gust, podem fer-li un doblec. Les combinacions intempestives, totes les extravagàncies indumentàries, ens són fàcilment assequibles. Fins i tot el nudisme ens escau, si fa bo.

Tot seguit, a la cuina, transformem amb gestos endreçats unes quantes matèries heterogènies i n'obtenim requisits nutritius i saborosos. Després emprenem les accions posteriors. Entre aquestes destaca pel seu interès la conversa amb nosaltres mateixos.

Fem dues veus: la veu baronívola, per a les assercions inqüestionables, que proclama l'abast de les nostres certeses, i la veu mel·líflua, per a les suggestions *sottovoce*, d'allò més apta per a les mentides o les mitges veritats. Aquesta última la reservem sobretot per als dies que ens llevem tard i ens passem en batí i sabatilles pel passadís tot badallant, de vegades amb un balanceig de malucs força equívoc.

En moments d'entusiasme eixelebrat la veu baronívola ens agafa una certa estridència, sempre perillosa de sostenir gaire estona. Comptem amb els dits d'una mà els galls que algun cop ens hem sentit proferir quan hem polemitzat massa amb nosaltres mateixos. No ens n'hem

pas d'amagar. També tenim, doncs, una veu gallinàcia.

2

Després d'esmorzar a la cuina, podem brandar un ganivet si s'escau que ens el trobem a la mà en un moment d'ànim gesticulatori. L'engrescament no ens és cap entrebanc: respirem fondo i, sovint sense ni tan sols treure'ns els guants de fregar, saltem d'improvís amb una mà armada endavant i l'altra encongida amb prudència i misteri a l'espatlla. Al passadís s'han pogut veure passos d'esgrima d'una rara agilitat, voleiaments del batí i estocades furioses a l'aire que haurien deixat admirat qualsevol malfactor, per molt avesat que estigués a obrir i tancar navalles amb la mirada tèrbola. Espadatxins i toreros han perdut ocasions immillorables per fer prosperar les seves arts.

El mobiliari se'ns ofereix submís: si clavem estocada en una cadira, les altres cruixen esperançades, encara que habitualment s'han de quedar decebudes i intactes. Els mobles menys-tinguts contemplen amb enveja els estrips dels seients i els solcs de la taula. La major part dels quadres, des de les alçàries, també reclamen sense èxit la nostra atenció. Com les plantes pansides, que no ens rebaixem a podar, o el canari dissecat, que es manté incòlume, tot i el seu posat de desafiament. Ens asseiem a descansar una estona a la butaca orellera, al costat del balcó, amb els peus sobre un puf, els guants a la butxaca i el ganivet fimbrejant damunt la taula.

Quan ens aixequem acostumem a fer expressions estrambòtiques davant del mirall de l'escalfapanxes. De vegades ens hi entretenim fins que el rostre comença a congestionar-se'ns. Llavors ens aturem, sobretot a l'hivern, amb el foc encès, quan les cames se'ns torren. És el moment d'aplaudir amb les mans nues i per motius exclusivament tèrmics. Si algun pensament sobtat ens distreu, ens deixem la ganyota posada. D'aquestes n'hi ha que, un dia després, ens esveren i ens sobten.

A l'hora de parlar sols, ens esplaiem sense cap temor a les reconvencions. No cal dir que,

pel que fa al pensament, tenim a la nostra disposició un enorme camp per córrer. I quan és el moment de somiar, no ens és fàcil seguir-nos, perquè agafem una embranzida tal que no hi ha manera de recular quan arribem als extrems on als més decidits ja els comencen a tremolar els genolls. Fins i tot els crits d'esglai que de vegades ens sobresalten els fem amb un tremolor a la veu d'una estridència admirable. Res de grinyols cohibits o d'esgarips ofegats. Els nostres xiscles, a qualsevol hora del dia o de la nit, són rotunds, sobrehumans pel que fa a la potència i infrahumans pel que fa al timbre, uns crits excepcionals, veritablement dignes d'atenció, que si passen desapercebuts entre els veïns és perquè no són de cap manera capaços de valorar-ne la grandesa i els matisos.

No sempre manifestem les nostres opinions a través de la paraula. Molt sovint —de fet, hi tenim cada cop més tendència—, estosseguem sense vergonya. Des del fons dels pulmons esclatem en un bram genèric que ens estalvia d'articular elocucions més sofisticades que podrien ser enteses com a merament sumptuàries per un públic vagament informat o, al més segur, que serien difícils de comprendre per orelles poc il·lustrades. Els estossecs, de fet, si són apassionats, impulsen l'opinió pròpia més

enllà dels petits cercles domèstics, on la rutina acaba per confondre les idees i les entrebarreja de manera poc endreçada. Per publicar els extrems més punyents de la nostra forma d'entendre la vida és suficient el celobert que dóna als lavabos, però tendim a considerar que al balcó, ben aferrats a la barana, podem projectar molt més enllà els estossecs agonals. Només ens en podria dissuadir la certesa que el comú dels ciutadans es limités a entendre l'expectoració enèrgica com a símptoma de decrepitud i no com a superació del llenguatge articulat. Cal reconèixer que entre la tos d'un vellet sense senderi i les nostres estosseghades abrandades només es poden observar les diferències essencials si s'està suficientment avesat a fer distincions prou subtils, i com que sovint els oients en són del tot incapaços, qualsevol esforç suplementari que ens escarrasséssim a fer per tal d'aclarir el sentit de les nostres proclames seria del tot superflu, de forma que si una regurgitació accidental, posem el cas, ens interromp el discurs a la impensada no ens escarrassem a disculpar-nos amb cap gest cohibit: la deixem caure amb total confiança, si més no com a toc d'atenció. Els ciutadans més desvetllats sabran a què atènr-se.